

... alebo o tom, že Boh nie je preťažujúci tyran, nežiada nadľudské činy, len prosté zanietenie a pasiu dieťaťa.

BOŽIE SLOVO:

(Flp 3, 12-15)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Filipanom: *Nie že by som [vzkriesenie] už bol dosiahol, alebo že by som už bol dokonalý, ale bežím, aby som sa ho niekedy zmocnil, ako sa aj Kristus Ježiš zmocnil mňa.*¹³ *Bratia, ja si nenamýšľam, že som sa už zmocnil. Ale jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a uháňam za tým, čo je predo mnou.*¹⁴ *Bežím k cieľu, za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi.*¹⁵ *A všetci dokonali takto zmýšľajme! Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 488, 696, 687, 664+665, 614, 577+579, 564)

Máme za sebou druhý týždeň nastupovania na *malú cestu* Božích detí – alebo, povedané inak, na tú *lahkú cestu*, na ktorej viera a nádej a obrátenie a zmena myslenia prirodzene menia náš život, konania, správanie a to akoby sami od seba – na rozdiel od tej druhej, *ťažkej cesty*, kedy nie úplne veriaci a s nie úplne zmeneným myslením s námahou a veľkým premáhaním sa a zapieraním sa usilujeme žiť, konať a správať sa *ako keby* sme už touto premenou prešli – a ona časom príde, hoci ako ovocie tejto veľkej námahy (ale možno aj nie a v tom je jej veľké riziko).

Tak ako? Bežíme už plní nadšenia „za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi“, pričom s ľahkým srdcom „zabúdame na to, čo je za mnou“, pretože sú to len hračky a pieskovisko, ale Boh, náš Otecko, nám ponúkol „pravé bohatstvo“ (Lk 16, 11)? Alebo ešte stále nás niečo brzdí?

K viere a nádeji je potrebné pridať ešte *lásku* – vášň, zanietenosť pre to, k čomu sme povolani. Existujú najmenej tri *brzdy* lásky, bariéry, ktoré nám bránia takto zahorieť.

Tú prvú by sme už mali mať za sebou. Je ňou pochybnosť o tom, či to za to stojí. Či Boh je naozaj lepší a o toľko lepší, než všetko, čo máme. *Je to vlastne dilemma každého podnikateľa a investora: Je budúci zisk natoľko skvelý a natoľko veľký, že sa mi vyplatí neminiť svoje peniaze hneď teraz a namiesto zábavy a mňania ich investovať a založiť si vlastný biznis?* Kto by sa už len hrnul plný nadšenia a vášne do niečoho, o čom si myslí, že to za to nestojí? *Viera* – založená nielen na Božom príslube, na rozume, ale aj na skúsenosti tých pred nami – nám na to dala odpoveď.

Aj tú druhú by sme mali mať za sebou – týka sa *nádeje*, či my, takí malí a slabí a nemohúci, nič nemajúci a dokonca hriešni, smieme na niečo také čo i len pomyslieť! Nikto sa nebude plný nadšenia usilovať a dokonca niečo zanechávať kvôli veci, o ktorej si myslí, že aj tak nie je pre neho.

Tretia sa tiež týka *nádeje* – len trochu inak. *Hľadáme na veľkosť toho, k čomu nás Boh povolal – byť bohmi, synmi Boha, svätými, dokonalými ako Otec – a hovoríme si: Ale toto ja nikdy dokázať nemôžem! To je nadľudské! Je krásne, že ma Boh k niečomu takémuto pozval, že mi to dal zadarmo a napriek mojím hriechom a verím, že by to bola tá najúžasnejšia vec na svete, niečo také môcť, ale ja nič také nedokážem! Je to nad moje sily a schopnosti! Nikdy sa mi to nemôže podariť!* V pozadí pritom vykukuje falošná démonická predstava Boha ako tyrana, ktorý od nás vyžaduje nadľudské výkony, nadľudskú námahu, a nemá zľutovania, nemá pochopenie pre nič iné, žiadna zábava, žiadna radosť, žiaden oddych, len stála drina a pot a slzy, lebo „*Nebo nie ja zadarmo*“, ako hovorievala ona gazdinka kňaza a psychológa Johna Powella. A, samozrejme, zaznieva tu aj skúsenosť onej „*ťažkej cesty*“, kde napredovanie k svätosti je naozaj drina, neustály boj, pády a prehry a vstávanie a pot a slzy. Ako to ale je na onej *malej a ľahkej ceste*?

Predstavte si *malého chlapca, ktorého baví futbal. Má podomácky vyrobenú handrovú loptu a keď má čas, skúša s ňou rôzne triky a kúsky. Občas si ide zakopať s chalanmi na lúku za domami, kde majú z kameňov vyznačené improvizované bránky. Jedného dňa si ho zavolá jeho otec a povie mu: Synu, hovoril som o tebe s trénerom futbalového klubu a on sa na teba prišiel pozrieť. Máš veľký talent. Pozri, kúpil som ti skutočnú loptu a skutočné kopačky. Ten tréner ťa bude chodiť trénovať a môžeš sa pridať do ich klubu a hrať skutočný futbal na skutočnom ihrisku. Čo ty na to? Čo myslíte, aká bude reakcia chlapca? Nie radosť a nadšenie? A potom, keď už začne futbal robiť naozaj vážne – stratí sa jeho radosť z hry? Isteže nie, ešte vzrastie. A že nie je hneď ako nejaký Ronaldo? Ale veď jeho tréner to vie, že tu ešte nie je žiaden šampión! Len malý chalan s talentom! Neočakáva od neho, že hneď bude hrať na úrovni prvej ligy! Vlastne jediné, čo od neho očakáva, je *chut'* a *nadšenie* a to, že zo seba vydá to *najlepšie*. To je všetko. Nič viac netreba. S nami a s Bohom je to rovnako. Boh od nás nečaká hneď tu a teraz *dokonalosť*, ani žiadne *nadľudské skutky*. Znova sa započúvame, čo k tomu hovorí učiteľka Cirkvi, malá karmelitánka Tereška: „*Vždy [som] túžila byť svätou, ale žiaľ, keď som sa porovnávala so svätými, vždy som zistila, že medzi nimi a mnou jestvuje taký rozdiel ako medzi vrchom, čo sa stráca v oblakoch, a bezvýznamným zrnkom piesku, po ktorom šliapu nohy chodcov. Naša malá cesta je cesta duchovného detstva, cesta dôvery a úplnej oddanos-ti... Treba urobiť všetko, čo je v našich silách: dávať bez počítania, stále sa zriekať seba, slovom, dokazovať lásku všetkými malými skutkami, ktorých sme schopní. Pochopila som, že je mnoho stupňov dokonalosti a že každá duša môže slobodne odpovedať na výzvy Pána Ježiša*“ (krátené). Inými slovami – to, čo Boh potrebuje, je len naše zanietenie, naša túžba, vášň pre *nebeskú hru*, pre nebeský život, radosť a pasiu, s akou túto *božskú hru* hráme. Iste, sprvu nemotorne. Neumelo. Len pozvoľna stále lepšie a lepšie. Ale vadí to? Boh je *Otec*, ktorý vychováva malé deti – nie súdi cudzích podľa nadľudských kritérií Neba! Je *tréner*, ktorý trénuje svoje mužstvo, nie rozhodca či*

kritik, ktorí posudzujú a kritizujú iných, na ktorých im nezáleží! Boh je ten, ktorý nám hovorí: *Miluješ to? Páči sa ti to? Tak sa neboj a poď to robiť! Neboj sa, maj spokojne odvahu k trapasu, spokojne to pokaz hoci aj stokrát za sebou, kľudne padaj a odri si kolená – na tom vôbec nezáleží! Užívaj si to! Neprepas ani jednu príležitosť robiť to, čo si si zamiloval a čomu si uveril. To je všetko. Viac netreba. O všetko ostatné, o prostriedky aj o výsledky, dokonca o tvoj konečný triumf sa postarám ja, všetko ostatné je na mne, tvojom Otcovi! O to sa nijako nestaraj! Trénuj, koľko vládzeš, hraj, ako dokážeš, teš sa a užívaj si to a všetko ostatné prenechaj na mňa. Tak, ako to zistil sv. Pavol, keď s nadšením *Božieho hráča* volal: „*Vďaka Bohu, ktorý nám vždy dáva víťazstvo v Kristovi a naším prostredníctvom zjavuje na každom mieste vôňu jeho poznania*“ (2 Kor 2, 14), „*lebo ktorých predpoznal, tých aj predučil, že sa stanú podobnými obrazu jeho Syna, aby on bol prvorođený medzi mnohými bratmi*“ (Rim 8, 29)!*

UVAŽUJEME:

Takže si to zhráme: VERÍM, že to, k čomu ma Boh pozval, sa má k môjmu doterajšiemu svetu a životu *ako skutočná lopta k tej handrovej, skutočný štadión k lúčke za dedinou a skutočný futbal k „zakopaniu si“ s chlapcami z dediny?* Som plný dychtivosti, nadšenia a naozaj obrovského očakávania?

Mám istotu NÁDEJE, že napriek tomu, že som malý, chudobný a dokonca hriešny, Boh si mňa osobne vyvolil, takého aký som a napriek tomu, aký som, aby mi toto všetko daroval?

A teda – stalo sa pre mňa kresťanstvo a život s Bohom LÁSKOU, pasiou a vášňou, kedy si plnými dúškami užívam *nebeskú hru* spolu s Bratom a Ženíchom *Kristom*, pod starostlivým dohľadom *Otca*, v nadšení a ohni *Ducha*, v Božej *Rodine Cirkvi* a nestarám sa, že ešte nie som žiaden supersvätec ani mystik, len jednoducho radostne robím, čo viem, nemrhám zbytočne časom a ostatné nechávam na Otca?

Toto je to dokonalé „zmýšľanie dokonalých“, o ktorom nám dnes v úvode písal Apoštol Pavol: *túžba, vášň, zanietenie, snaha. To stačí.*